

Sygnatura akt VI U 333/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Korzeń

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Kopala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 czerwca 2018 roku

sprawy z odwołania Z. W.

od decyzji z dnia 17 stycznia 2018 roku

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o przyznanie emerytury

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 17 stycznia 2018 roku, znak: (...) w ten sposób, że przyznaje Z. W. prawo do rekompensaty określonej w art. 21 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U.2017.664);

II. wniosek o odsetki złożony w dniu 22 czerwca 2018 r. przekazuje pozwanemu do rozpoznania;

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. na rzecz Z. W. 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Tomasz Korzeń

VI U 333/18 UZASADNIENIE

Decyzją z 17.01.2018 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił Z. W. prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych ze względu na nieudowodnienie 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczona Z. W. odwołała się od tej decyzji. Wniosła o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury z rekompensatą oraz zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu podała, że spełniła warunek posiadania ponad 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych ponieważ w okresie od 2.11.1984 roku do 31.12.2007 roku stale i w pełnym wymiarze godzin pracy wykonywała pracę lekarza w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych jak i pracowała na oddziałach intensywnej terapii w (...), a wcześniej w Zakładzie Opieki Zdrowotnej w D..

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów procesu. Podał, że nie mógł uwzględnić skarżącej pracy w okresie od 20.11.1984 roku do 31.12.2007 roku do stażu pracy w warunkach szczególnych ponieważ ze świadectwa pracy z 22.04.2010 roku wynika, że ubezpieczona była zatrudniona na stanowiskach; stażysta, młodszy asystent i asystent, a te stanowiska pracy nie zostały wymienione w zarządzeniu resortowym Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z 12.07.1983 roku.

W dniu 22.06.2018 roku ubezpieczona dodatkowo wniosła o zasądzenie odsetek.

Sąd ustalił, co następuje:

Z. W. urodziła się (...).

W dniu 20.09.2017 roku złożyła wniosek o emeryturę. Decyzją z 6.11.2017 roku organ rentowy przyznał jej zaliczkę na poczet przysługującej emerytury, zaś decyzją z 11.12.2017 roku ZUS przyznał jej emeryturę dokonując rozliczenia zaliczki, od dnia 1.07.2017 roku.

W dniu 6.12.2017 roku ubezpieczona wniosła o przyznanie prawa do rekompensaty za pracę w warunkach szczególnych.

Decyzją z 17.01.2018 roku ZUS odmówił skarżącej prawa do emerytury z rekompensatą. (**bezsporne**)

Ubezpieczona jest lekarzem medycyny. Ukończyła (...) Akademię Medyczną w S. w 1983 roku.

Od 2.11.1984 roku do 31.12.2007 roku pracowała w warunkach szczególnych w (...) w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych oraz na oddziałach intensywnej opieki medycznej, na stanowiskach: lekarza stażysty (od 2.11.1983 roku do 1.11.1984 roku; na oddziałach: ginekologiczno – położniczym od 2.11.1983 roku do 1.02.1984 roku; wewnętrznym od 2.02.1984 roku do 1.05.1984 roku; dziecięcym od 2.05.1984 roku do 1.07.1984 roku; noworodkowym od 2.07.1984 roku do 1.08.1984 roku; chirurgicznym od 2.08.1984 roku do 15.10.1984 roku; intensywnej terapii od 16.10.1984 roku do 1.11.1984 roku); młodszego asystenta i asystenta na oddziale położniczo – ginekologicznym (od 2.11.1984 roku do 31.05.1994 roku; od 7.12.1993 roku do 30.03.1993 roku – oddelegowana do pracy na oddziale chirurgicznym); asystenta na oddziale chirurgicznym (od 1.06.1994 roku do 26.11.1996 roku); asystenta i starszego asystenta na oddziale anestezjologii i intensywnej terapii (27.11.1996 roku do 31.12.2007 roku). W spornym okresie dodatkowo pełniła funkcję kierownika punktu krwiodawstwa w niepełnym wymiarze czasu pracy oraz kierownika izby przyjęć. Posiada I stopień specjalizacji w zakresie położnictwa i ginekologii (od 1991 roku) oraz w zakresie anestezjologii i intensywnej terapii (od 1997 roku). W 2007 roku czasowo powierzano jej obowiązki lekarza w karetce pogotowia.

Do jej obowiązków należało m.in. znieczulanie pacjentów na oddziale ginekologiczno – położniczym i oddziale chirurgicznym. Pracowała w zespołach operacyjnych, w skład których wchodził: kierownik zabiegu, asysta kierownika, anestezjolog, pielęgniarka anestezjologiczna i instrumentariuszka. Dyscypliny zabiegowe to: chirurgia, ginekologia położnictwa, ortopedia. Oprócz pracy w pełnym wymiarze czasu pracy ubezpieczona często pracowała w nadgodzinach. W szpitalu odbywały się zabiegi planowane i nieplanowane. Szpital pracował w systemie 24 godzinnym.

dowód: dokumenty w aktach organu rentowego, tom III: świadectwo pracy k. 17-18, świadectwo pracy w warunkach szczególnych k. 19; dokumenty w aktach osobowych ubezpieczonej z okresu zatrudnienia w (...) w D. k. 42, zeznania ubezpieczonej k. 58-58v, zeznania świadka Z. K. k. 58v, zeznania świadka R. W. k. 58v.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie czy ubezpieczona posiada 15 letni staż pracy w warunkach szczególnych i w związku z tym, czy przysługuje jej prawo do rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Sporną decyzją ZUS odmówił jej prawa do rekompensaty z uwagi na nieudowodnienie 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Spór między ubezpieczoną i organem rentowym dotyczył posiadania przez ubezpieczoną 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Koncentrował się na zasadności nieuwzględnienia przez pozwanego okresu pracy w warunkach szczególnych w (...) w D. od 2.11.1984 roku do 31.12.2007 roku.

W postępowaniu wywołanym wnioskiem o emeryturę zarówno organ rentowy jak i sąd mają obowiązek suwerennego i autonomicznego ustalenia, czy ubezpieczony rzeczywiście pracował w warunkach szczególnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dn. 28.08.2014 roku, III APa 11/14, Legalis).

Zgodnie z art. 21 ust. 1 i 2 ustawy z 19.12.2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz.U.2017, poz. 664), rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy z 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2018, poz. 1270; dalej jako ustawa emerytalna), wynoszący co najmniej 15 lat. Zgodnie zaś z art. 23 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach pomostowych, ustalenie prawa do rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę. Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy emerytalnej.

Przesłankami nabycia prawa do rekompensaty są zatem:

- 1/ utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę we wcześniejszym wieku emerytalnym w związku z wygaśnięciem po dniu 31.12.2008 roku - w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31.12.1948 roku, a przed dniem 1.01.1969 roku - podstawy prawnej przewidującej takie uprawnienie;
- 2/ niespełnienie przez ubezpieczonego warunków do nabycia prawa do emerytury pomostowej;
- 3/ legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy emerytalnej;
- 4/ niezyskanie przez ubezpieczonego prawa do emerytury według zasad przewidzianych w ustawie emerytalnej.

Prawo do rekompensaty mają osoby urodzone po 1948 roku, które przed dniem 1.01.2009 roku wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy emerytalnej. Przy ustalaniu tego okresu stosuje się zatem analogiczne zasady, jak dla wcześniejszej emerytury na podstawie art. 32 ustawy emerytalnej.

W art. 32 ustawy emerytalnej określono zasady ustalania prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z tym przepisem, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1.01.1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się zaś pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa emerytalna jest rozporządzenie Rady Ministrów z 7.02.1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43; dalej jako rozporządzenie).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia, pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia, okresy pracy w szczególnych warunkach, na podstawie posiadanej dokumentacji, stwierdza zakład pracy w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy. Jednakże, judykatura pozwala na dowodzenie w inny, niż wskazany w § 2 ust. 2 rozporządzenia, że praca była wykonywana w szczególnych warunkach. W uchwale z dnia 27 maja 1985 roku (III UZP 5/85, LEX nr 14635) Sąd Najwyższy wskazał, że w postępowaniu przed okręgowymi zakładami pracy i ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia z zakładu pracy z powodu likwidacji zakładu pracy lub zniszczenia dokumentów dotyczących takiego zatrudnienia. W uzasadnieniu uchwały, Sąd Najwyższy wskazał, że sąd jest uprawniony do przeprowadzenia dowodu ze świadków na okoliczność takiego zatrudnienia – jeżeli okaże się, że jest to konieczne dla wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy. Dowód z zeznań świadków podlega ocenie sądu na tle okoliczności sprawy i treści zebranego materiału dowodowego. Nie można bowiem przypisać ustawodawcy zamiaru, ażeby tak istotne kwestie, mające wpływ na ustalenie prawa do świadczeń emerytalno – rentowych, powierzył tylko zakładom pracy, skoro jest notoryjnie znane, że zakłady pracy często nie posiadają dokumentacji z uwagi na upływ czasu, reorganizację lub zniszczenie z innych przyczyn. Prowadziłoby to w wielu przypadkach do przyznania pracownikom, którzy byli zatrudnieni w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze, zaniżonych świadczeń, a nawet pozbawienia świadczeń. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 września 1984 roku (III UZP 48/84, LEX nr 14630) oraz w uchwale z dnia 10 marca 1984 roku (III UZP 6/84, LEX nr 14625): „okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 roku mogą być ustalane w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy.”

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu, w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14.09.2007 r., III UK 27/07, Legalis).

Celem ustalenia czy ubezpieczona w spornym okresie wykonywała pracę w warunkach szczególnych, sąd dopuścił dowód dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i aktach organu rentowego, a także dowód z zeznań świadków: Z. K. i R. W., oraz dowód z zeznań ubezpieczonej. W postępowaniu o świadczenia emerytalno – rentowe dopuszczalne jest bowiem przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność charakteru pracy wykonywanej przez osobę ubiegającą się o świadczenie emerytalne. Analiza dokumentów zgromadzonych w sprawie w połączeniu z zeznaniami świadków i ubezpieczonej pozwoliła na ustalenie poza wszelką wątpliwość, że w spornym okresie ubezpieczona pracowała w warunkach szczególnych, wykonując pracę w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych oraz pracę na oddziałach intensywnej opieki medycznej, tj. prace wymienione w wykazie A dział XII poz. 1, 2, 4 rozporządzenia z 7.02.1983 roku w zw. z wykazem A dział XII poz. 1 a) pkt 1, poz. 2 a) pkt 1, poz. 4 a) pkt 1 zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z 12.07.1983 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej (Dz.U. Nr 8 poz. 40). Sąd dał wiarę zeznaniom świadków: Z. K. i R. W., nie znajdując żadnych podstaw by kwestionować ich szczerłość i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy. Świadkowie pracowali razem z ubezpieczoną w jednym miejscu pracy, a zatem posiadają wiedzę o czynnościach jakie w godzinach pracy wykonywała ubezpieczona. Nie ujawniły się żadne okoliczności, które podważyłyby wiarygodność zeznań świadków. Zdaniem sądu nie mają oni żadnego interesu w składaniu fałszywych zeznań. Zeznania świadków i ubezpieczonej tworzą logiczną całość i wzajemnie się uzupełniają. Dlatego też sąd dał wiarę również zeznaniom ubezpieczonej. Nadto, zeznania świadków i ubezpieczonej korespondowały z dokumentami zgromadzonymi w sprawie. Dokumentom tym sąd dał wiarę. Dokumenty z akt osobowych skarżącej pochodzą z okresu jej zatrudnienia. Nie noszą śladów przerobień czy podrobień. Sąd nie znalazł żadnych podstaw by kwestionować ich wiarygodność. Pozwany nie wykazał dowodów przeciwnych. Analiza

dokumentów pochodzących z okresu zatrudnienia ubezpieczonej w połączeniu z zeznaniami świadków i skarżącej jednoznacznie wskazuje, że w spornym ubezpieczona pracowała w warunkach szczególnych.

Interpretacja zastosowana przez organ rentowy zapisu zawartego w świadectwie pracy w warunkach szczególnych, wskazująca na wykazy zawarte w zarządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z 12.07.1983 roku, nie uwzględniająca szkodliwości pracy wykonywanej przez skarżącą i ogranicza się do literalnej wykładni przepisu. Wnioskodawczyni przedstawiła świadectwo pracy i pracodawca określił jej stanowisko pracy jako stażysta, młodszy asystent i asystent, powołując się na wykaz A dział XII poz. 1 a) pkt 1 i poz. 2 a) pkt 1 zarządzenia z 12.07.1983 roku. Świadectwo pracy jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 K.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie woli zawarte w tym dokumencie. Jak każdy dokument prywatny świadectwo pracy podlega ocenie sądu zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 K.p.c.). Świadectwo pracy w warunkach szczególnych sąd ocenił jako dokument wiarygodny. Zostało ono wystawione przez pracodawcę na podstawie akt osobowych. Ubezpieczona w swoim odwołaniu nie kwestionowała wpisów zawartych w tym dokumencie lecz w sposób logiczny i zrozumiały wyjaśniła przyczyny zastosowanego w tym dokumencie nazewnictwa określającego zajmowane przez nią stanowisko pracy. W Polsce lekarzem jest ten, kto ukończył 6 letnie studia na kierunku lekarskim, zdał lekarski egzamin końcowy i odbył staż podyplomowy. Stanowisko pracy określone jako młodszy asystent określa lekarza, który nie posiada jeszcze specjalizacji zaś stanowisko asystenta określa już lekarza po specjalizacji I stopnia. Przy czym lekarz zatrudniony jako młodszy asystent (w trakcie specjalizacji) odbywa szkolenie specjalistyczne wykonując pełen zakres obowiązków właściwych dla lekarza specjalisty lecz pod nadzorem kierownika specjalizacji, którym jest lekarz specjalista w tej dziedzinie. Ubezpieczona do dnia 1.11.1984 roku odbywał staż, zaś z dniem 2.11.1984 roku została zatrudniona jako młodszy asystent. W judykaturze Sądu Najwyższego podkreśla się jednolicie, iż przewidziane w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach prawo do emerytury w niższym niż określony w art. 27 tej ustawy wieku emerytalnym jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Podzielając takie rozumienie instytucji emerytury z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach, należy stwierdzić, że określonymi w wykazie A dział XII poz. 1, 2, 4 rozporządzenia z 7.02.1983 roku czynności, są czynnościami wykonywanymi w warunkach szczególnych jeżeli były wykonywane w bezpośrednim kontakcie z pacjentem, w pełnym wymiarze godzin pracy. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości, że w spornym okresie co najmniej od 2.11.1984 roku (tj. od dnia następnego po ukończeniu stażu podyplomowego) ubezpieczona stale, w pełnym wymiarze godzin pracy, pracowała w warunkach szczególnych jako lekarz, pracując w bezpośrednim kontakcie z pacjentem. Bez znaczenia pozostaje nazwa zajmowanego przez nią stanowiska pracy (młodszy asystent, asystent) bowiem nie ulega wątpliwości, że wykonywane przez nią czynności pracownicze odpowiadały pracom wskazanym w dziale XII rozporządzenia z 1983 roku. Skarżąca nie może ponosić negatywnych skutków stosowanego wówczas przez pracodawcę nazewnictwa do celów określenia stanowisk pracy zatrudnionych w szpitalu lekarzy. Ubezpieczona w spornym okresie wykonywała zarówno pracę operatora, lekarza asystującego jak i prowadzącego znieczulenia, w zależności od potrzeb swojego pracodawcy. Pracowała stale i w pełnym wymiarze godzin pracy, na dwóch oddziałach zabiegowych: chirurgicznym oraz ginekologiczno – położniczym, a także na oddziale intensywnej terapii. Przy czym podkreślić należy, co z resztą wynika ze specyfiki funkcjonowania szpitala, iż skarżąca wykonywała zarówno zabiegi planowane jak i wszystkie inne zabiegi w stanach ostrych. Tym samym co najmniej od 2.11.1984 roku ubezpieczona pracowała w warunkach szczególnych, najpierw w trakcie wykonywania specjalizacji z zakresu ginekologii i położnictwa, a później z zakresu anestezjologii i intensywnej terapii, stale i w pełnym wymiarze godzin pracy asystując dyscyplinom zabiegowym, później zaś już jako lekarz prowadzący znieczulenia. Dodatkowo ubezpieczona pracowała w warunkach szczególnych jako lekarz w zespołach wyjazdowych i ambulatoriach pogotowia.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na uznanie, że w spornym okresie ubezpieczona pracowała w warunkach szczególnych, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Na taki charakter pracy wskazują zeznania

świadców, a także dokumenty którym sąd nadał przymiot wiarygodności. Wnioskodawczyni była bezpośrednio narażona na szkodliwe dla zdrowia czynniki, co jest podstawą do zaliczenia tego rodzaju pracy do prac wykonywanych w warunkach szczególnych.

W ocenie sądu pracę ubezpieczonej wykonywaną w okresie od 2.11.1984 roku do 31.12.2007 roku należy zakwalifikować jako pracę w warunkach szczególnych.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 K.p.c., w związku z powołanymi wyżej przepisami, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

W dniu 22.06.2018 roku ubezpieczona wniosła o zasądzenie odsetek.

Zgodnie z art. 477¹⁰ § 2 K.p.c., jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nie rozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie do protokołu i przekazuje do rozpoznania organowi rentowemu. Zgodnie z orzecznictwem postępowanie sądowe ma bowiem charakter kontrolny w stosunku do decyzji organu rentowego, gdyż przedmiotem rozpoznania sprawy sądowej jest decyzja organu rentowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 22.05.2013 roku, III AUa 346/13). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych, poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem wnioskodawca może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 21.05.2013 roku, III AUa 1605/12).

Skoro zaskarżona decyzja dotyczy wyłącznie prawa do przyznania emerytury pomostowej (bez prawa do odsetek), to wniosek z 22.06.2018 roku należało przekazać pozwanemu do rozpoznania, o czym sąd orzekł w punkcie II wyroku.

Ubezpieczona jest stroną wygrywającą spór. Na podstawie art. 98 § 1 i 3 K.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 roku, poz. 265) sąd zasądził od pozwanego na rzecz skarżącej kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Tomasz Korzeń